

червень
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТІМЕ

Я побачив і пережив місійний сон отця Боско

зі спільнотами міста Ахорео. І нарешті після трьохгодинної подорожі по річці Парагвай, яка розділяє Парагвай і Бразилію, і після захоплюючої подорожі, залитими водою дорогами Пуерто Касадо, ми змогли зустрітися зі спільнотами народу Маской.

Моє серце переповнене щастям та правдивими почуттями. І я можу щиро звіритися з вами, що місійний сон, який отець Боско бачив впродовж кількох ночей, і який за неймовірним натхненням розпочався саме з Патагонії, все ще живий. Я побачив і пережив його. Можу сказати, що я увійшов у сон отця Боско.

Я побачив його відображення в очах та усмішках осіб, яких я зустрів: вони відображали щире вдячність за понад сімдесятилітню присутність поміж ними салезіян та салезіянок. Мені здавалося, що я знову чую ту розповідь про сон отця Боско, яка представлена в «Біографічних спогадах»: «Я хотів, щоб вони повернулися, але побачив, що їхня поява наповнила радістю жителів того

Дорогі друзі та брати, пишу вам з Асунсьйона, столиці Парагваю. Ще годину тому я був в парагвайському Чако, де провів три надзвичайно інтенсивні, гарні та повні нового досвіду дні.

Я мав нагоду поспілкуватися та розділити життя з багатьма корінними народами. Це було моєю метою. Я просив саме про це. Я хотів зустрітися і привітатися з корінними народами, з якими мої салезіянські брати і сестри, Дочки Марії Помічниці християн, розділили, в деяких випадках, вже 70 років життя.

Я провів декілька годин в містечку, яке називається Чамакокос у Високому Парагваї, поблизу Фуерте Олімпо. Після довгої подорожі ми досягнули міста Кармело Перальта, у якому я мав можливість провести весь ранок

місця, які залишили свою агресивність і прийняли наших Місіонерів з усією чемністю. Я бачив, що наші Місіонери прямували до цих народів, навчали їх, а вони із задоволенням слухали їхній голос; навчали їх – а ці практикували те, чого навчилися. Я зупинився, щоб подивитися і зрозумів, що Місіонери молилися святу вервицю в той час, як корінні жителі підбігали з усіх боків і разом брали участь у молитві. Через деякий час салезіяни стали посередині того натовпу, який зібрався, і стали на коліна. Ті люди поклали свою зброю до ніг Місіонерів і клякнули. І тоді один із салезіян промовив: «Славте Марію, вірні народи...», – і всі ці племена в один голос заспівали гімн слави так голосно і злагоджено, що я, настрашений, прокинувся. Цей сон справив велике враження на мою душу, і я вважаю його небесною з'явою».

Можу запевнити вас, що життя у Чако є дуже важким. Воно є важким тепер, уявіть яким воно було 50 і більше років тому. Я мав нагоду по-братньому і з гордістю обійняти багатьох співбратів салезіян, які працюють в парагвайському Чако по 40, 42, 51 рік. Часом, за температури повітря 45 градусів і з неймовірною вологістю. І їхній вибір для Ісуса має назву Чамакоко, Ахорео, Маской.

Мене глибоко вразило, коли їхні лідери, Чачікес, сказали мені, що єдині білі люди, які залишилися з ними і розділяють з ними життя, є наші місіонери, бо вони не вважали їх небезпечними і бачили їхню гідну гуманність.

Ці наші брати і сестри за тридцять років до того, як державна освіта почала зважати на корінне населення, заснували для них школи і привели їх на екзамени до державних шкіл, а звідти вони змогли потрапити до вищих шкіл. Оскар, директор школи Ахорео Марії Помічниці християн, навчався в Пуерто Касадо, він є одним із тих хлопців. Головний, або ж Чачік народу Маской, також навчався в салезіянській школі в

Пуерто Касадо. А також його діти. Двоє з них зараз навчаються в університеті Асунсьйона. Усміхаючись, він розповідає, що коли був дитиною, його першим вчителем був салезіянський місіонер отець Мартін. І через багато років Мартін був зі мною там.

Можна тільки уявити собі, як отець Боско би пишався своїми синами і дочками.

Вони боролися поруч із корінним населенням, щоб отримати землю, яка була їхньою. Кілька років тому салезіянські місіонери зробили все для того, щоб отримати дві тисячі гектарів землі і приєднати її до тієї, яку вже отримав народ Ахорео. Таку ж боротьбу вели спільно з народом Маской, який зумів повернути собі землі, які він втратив.

Я наново пережив усе це разом із вірою цих простих людей, вірою в Пречисту і в Доброго Бога. Вірою в Бога Батька та в Ісуса.

І це є надією: є люди, які думають, що ці народи перебувають на межі зникнення. Є такі, які були б раді, якби вони зникли. Проте, дякуючи Богові, ці народи продовжують відновлюватися і їхнє число зростає. Діти виростають добрими, вони вчаться і виховуються, щоб бути вільними, і ніхто ніколи не зможе більше зневажати їхні права чи обманювати їх.

Тому сьогодні я стверджую, що я вірю в місійний сон отця Боско. Я ДОТОРКНУВСЯ ДО НЬОГО СВОЇМИ РУКАМИ.

Бажаю вам, а також цим народам, які своїм життям вчать нас багато, всіх можливих дїбр.

